

Asimetria militant

Elisabet Punset Pagès

Si partim de la base que la CUP és una síntesi de partit i moviment polític, que no és exclusivament una cosa o altra, podem entendre que aquest binomi sigui altament sensible. Tenim capacitat per desenvolupar la nostra lluita institucional i alhora autonomia per generar discurs teòric i polític fent que el moviment avanci en múltiples i diverses lluites. Això genera moltes asimetries a nivell de militància, no només a la pràctica, sinó també en el marc teòric: què vol dir militar a la CUP?, drets i deures de la militància, diferents nivells de participació, etc. Així que en aquesta cruïlla de Garbí caldria desgranar el problema. Atenent l'oferiment del grup motor i des de la meua humil posició intentaré posar nom a les coses.

A la CUP hi cap tothom

Segur? Ara que tots coneixem el terme "supermilitant" crec que tenim al cap el que representa, fins i tot ho som o ho podem haver sigut nosaltres mateixos en algun moment de la nostra militància. Les condicions materials de la majoria de la classe treballadora fan molt difícil de mantenir en el temps aquest model de militància. A llarg termini ho poden aguantar perfils molt concrets, però que malauradament no són majoria en la nostra organització, ni en la població del nostre país. Seria desitjable que el sentir de les preocupacions quotidianes s'empeltés en la nostra lluita a través de les nostres pròpies vivències. No actuar exclusivament en "representació de".

Així que si volem tenir una organització més plural, que sigui capaç d'acompanyar i sostenir diferents tipus de militància seria interessant simplificar l'esquema organitzatiu. Que la majoria puguem seguir el ritme de l'organització, sense que això la faci inoperant. Diferents tasques, diferent representativitat, per a diferents militants de diferents llocs. La geografia del nostre país tampoc ajuda gaire en aquest sentit, generant biaixos a l'hora d'ocupar certs càrrecs o nivells d'intervenció política.

Una possible solució que no acaba de quallar del tot és la virtualitat. Hem fet alguns intents, però no gaire lluïts. Són evidents els avantatges que té aquest

sistema pel que fa a la conciliació i d'evitar desplaçaments innecessaris. Per altra banda, també en aquest sentit la nostra organització sembla que necessita alguna mena d'àgora telemàtica que vagi més enllà del que tenim ara per penjar documents, on es pugui discutir i tallar el bacallà ben a gust, sense haver d'ensenyar les tripes a X (twitter). Massa vegades hem pendolat el nostre discurs, i fins i tot hem pres algunes decisions en funció del que es deia a les xarxes socials. Com bé assenyala en Vidal Aragonés: els dissensos s'han de tractar a l'Assemblea Nacional. Ja que sembla que això no passa, potser s'hauria de crear aquest espai de discussió.

I mal ens pesi, a la CUP no hi cap tothom de la mateixa manera, però no tot és per culpa de la pobra CUP. Ocupar certs càrrecs electes, o d'alliberats, en alguns casos penalitza en funció del sector professional o del tipus de feina. Persones de l'àmbit de les ciències i/o tecnologia, per exemple, persones amb feines on no s'entén o no es pot demanar una excedència, feines precàries sense contracte..., sembla que ho tenim força difícil per reincorporar-nos als nostres llocs de treball després de quatre anys "fent política". En el context actual penso que és un greuge que no hi hagi persones de certs sectors professionals.

Militants d'un sol ús

Aquesta última idea em serveix per obrir un altre tema que em sembla cabdal i que sí que depèn de nosaltres fer-ho millor. Crec que ja fa massa anys que molts dels nostres representants polítics surten ben escalfats dels seus càrrecs, sigui a la institució o dins l'organització a nivell nacional. Tots en coneixem algun exemple.

Seria positiu fer una reflexió profunda de com hem de tractar les persones que dediquen el seu temps, la seva energia, i pràcticament la seva vida a l'organització. Com els acompanyem durant i després d'estar a primera línia? Si ens creiem que allò personal és polític hauríem de tenir mecanismes per no deixar tirada a la gent, per aprofitar els seus coneixements i intentar sedimentar-los, per cuidar-nos, psicològicament i especialment en el pla material.

Si volem facilitar el relleu hem de deixar de consumir persones. Establir xarxes de suport mutu, espais de treball, que suportin aquest pas i que a més a més, permetin que el coneixement d'aquestes persones segueixi revertint en el moviment.

El braç executor

No m'estendré gaire en aquest punt, crec que d'altres companys ho han explicat millor en els seus articles. Però em reitero en la idea que l'assemblearisme no està renyit en tenir una direcció política.

Trenquem-nos el cap en definir cap a on anem, quins són aquests objectius concrets que volem assolir, detallem-los, pautem-los, analitzem-ho del dret i del revés. Mirada llarga. Hauríem de saber a on volem arribar. Però també hauríem de poder confiar en qui està executant aquestes accions. Definim prèviament les regles del joc, cal fiscalitzar sí, i també cal que la nostra organització sigui operant. Que no perdem el rumb perquè canviem de mapa a cada debat. Confiança.

Humanitat i humilitat

La humanitat és la capacitat per sentir afecte, compassió o comprensió cap a les altres persones. Els últims anys hem sentit moltes vegades allò de "posem les cures al centre". I jo també en parlo de cures en aquest article, però crec que algun cop s'ha malinterpretat.

M'explico: "Posem les cures al centre" era una frase que ens servia inicialment per parlar de les dones com a subjecte precaritzat i oprimint que sosté l'economia mundial, ara s'ha emprat com un artefacte estrany per indicar les necessitats personals i el bon tracte entre nosaltres. Sovint s'apel·la a les cures quan el que es pretén és fer una crida a la cordialitat, l'amabilitat o demanar respecte entre companys. Podem considerar que l'assemblea és un espai, un lloc de reflexió i d'impacte en allò real. Així que l'assemblea també sol ser un espai de discussió, de conflicte, que ens encamina a una obertura mental més gran, a un diàleg que ens mou de les posicions preestablertes. Feminitzem la política, participem des de la humanitat, però no inhabilem

espais de discussió a fi i efecte únic d'evitar el conflicte, deixem de victimitzar-nos. Combatem en els arguments.

Al mateix temps considero que hem de fer un treball d'humilitat. He estat a assemblees que eren una olla de grills on cadascú volia eximir el seu argument, malgrat i que aquest ja s'hagués dit mil vegades. He viscut *mansplaining*. He vist gent sortint a fumar o agafant el mòbil un cop havien parlat les persones "importants". Hi ha alguns debats que fa més de 20 anys que s'arrosseguen quan ja haurien d'estar tancats. Ens hem acostumat a parlar molt i no escoltar gaire. Escoltar requereix humilitat, estar obert a canviar d'opinió, a deixar-se convèncer. Ser humil és un acte revolucionari en una cultura on l'arrogància i la superioritat moral imperen en la nostra manera de relacionar-nos. Malauradament, així també se'ns percep de vegades des de fora de l'àmbit militant.

Així que parem bé l'orella, escoltem el que ens diu la gent propera, la gent que ens vota (o ens votaria). Segurament tot el que sentirem no ens agradarà, però segur que ens serveix per veure més clarament quina és l'estratègia que hem de seguir.

Necessitarem tota la intel·ligència, tot l'entusiasme

Si volem ser un espai rupturista, ens hem de formar per ser-ho. Formació teòrica i formació pràctica, ambdues han d'anar lligades. Bastint-nos d'arguments, de debats, hem de fer que l'activitat central sigui l'acció com a estratègia per al conflicte, i tot això seria bo fer-ho des de polítiques de formació a la militància.

El sistema capitalista ens empeny a estar sempre ocupats, a no tenir temps per res. Si no tenim temps ni per les cures personals o de la família, d'on traiem el temps i el compromís per organitzar-nos? Si estem sempre cansats? Si ningú vol posar la seva vida al centre de cap lluita? Si ningú vol assumir el risc que suposa una implicació total en fer política col·lectiva?

En l'era del cansament generalitzat, no és casualitat l'arribada i la consolidació de l'extrema dreta. El turbo productivisme ens distancia i buida

de confiança en els altres, i fa que donem per vàlides solucions màgiques, ràpides i egoistes. Solucions que no construeixen res ni perduren en el temps.

Per sort, amb menys o més força, la nostra militància de base segueix bategant dècades després de la creació de les primeres CUPs. Però si, per exemple, el 2015, el 2017 érem més i estàvem més actius era per la il·lusió i les ganes del que estava succeint. Cal que tornem a il·lusionar, a il·lusionar-nos. Que aquest procés de Garbí sigui la primera passa d'un llarg ascens.